

ידע מצמיח תנוף

טיול בגן עדן

"מפל עץ הגן אכל תאכל" (בראשית ב', ט"ז)

"בקרוב נצא לטיול השנתי!" הכריז המורה אפרים.

"יש!" צעקנו כלנו יחד. המורה נסה להמשיך לדבר אבל אנחנו היינו כל כך נרגשים.

"נהיה יחד בממתקים ונישן יחד בחדר", לחש לי דוד. שמתי לב שגם שאר הילדים מתלחשים ומתכננים.

"בעזרת ה' נצא לרמת הגולן. הטיול בן שלושה ימים... ו..." המורה הצליח להשחיל עוד משפט, ושוב החלה המלחמה התרגשות.

לבסוף חלק המורה דף הסבר על הטיול ובקש מכל אחד לקרוא אותו היטב. בסוף הדף התבקשנו להוסיף את חתימת ההורים.

היום הגדול הגיע. אמא הזהירה אותי בכל האזהרות הרגילות וחקקה אותי חבוק גדול, אבא נתן לי את המצלמה שלו ובקש ממני לשמר עליה. העמסתי את התיק הגדול על הגב, נפרדתי מהורי לשלום ויצאתי לדרך.

הנסיעה עברה בנעימים. המורה אפרים הכין חידות מרתקות על המקומות שעברנו בהם, ראינו גופים מרהיבים ושרנו שירי מורל עד שקולנו נעשה צרוד.

נרדנו אל המסלול - ושם חכמה לנו הפתעה. המורה אפרים חבש כובע רחב שוליים ואמר בקול עבה: "כעת קראו לי אפי המדריו, קדימה - יוצאים לדרך!" התברר שהמורה אפרים היה בצעירותו מדריו טיולים נערץ, הוא הכיר את רמת הגולן כמו את כף ידו. לפתע הפך המורה ה"מרבוע" אפרים לאחלה מדריו. הוא ספר בדיחות מצחיקות, הכיר את כל שמות הצמחים והצפורים שראינו בדרך ואפילו הכין לנו תה מתוק מצמחים שמצאנו בדרך. הוא למד אותנו שירים בחרוזים שהוא בעצמו כתב. ממש התפעלנו ממנו, הוא היה חכמן אמתי.

חשבת לי עצמי שהטיול ממש מעלה, אבל חפיתי כבר לקטע הכי טוב במסלול: הברכה והמפל. היה לי חם וכבר דמנתי את עצמי שוחה במים הקרירים...

"מולנו המפל הלכן", קרא אפי המדריו והצביע על מפל יפהפה. שמחתי והתרגשתי כל כך. קולות המים המפכים הרנינו את לבי. "נעצר כאן לארוחת צהרים ואחריה נמשיך לברכת שכשוך יפה

ידע מצמיח תנוף

שתוכלו להתרענן בה ולהשתולל. את המפל הלבן תוכלו לראות מרחוק, אך לפי הפללים שקבלנו ממשרד החנוף לא נוכל להתקרב אליו בשום פנים", הורה אפי המדריך.

"מה? למה?" פלנו היינו מאכזבים. אבל אפי נענע בראשו ואמר: "הרחצה במפל עלולה להיות מסכנת."

הצטערתי כל כך. לבי הלם בחזקה ואת מקומה של האכזבה מלא פעם. לא הבנתי מה הבעיה שנרחץ במפל שנגלה לעיני. אני מעלה בשחיה אפלו במים עמקים. מדוע אפי המדריך התכיב הפך פתאום למורה אפרים הקשוח? מדוע הוא לא מרשה לנו להנות קצת? איזו החלטה משונה לשכת כאן בחרם כשלידנו מפל מים מרענן? מה אכפת לו אם נשחה מעט? תכל שאין לנו מדריך אמתי. מדריך שבודאי היה מעודד אותנו להכנס למים.

המפל קרא לי לבוא אליו. רציתי רק להכנס למים, לשחות בברכה ולהרגיש את זרם המפל הצונן. לא יכלתי לחשוב על שום דבר אחר. לא על ארוחת הצהרים ולא על המשך המסלול. המפל שמול עיני תפס את בלי. ואז, בלי שאפי המדריך או אף אחד מהחברים ישים לב - התקרבותי אל המפל. הכנסתי את שתי רגלי למים ושטפתי את פני. זה היה ממש גן עדן. "אין שום סבה שלא אתענג על המים הנפלאים האלה", חשבתי. "אני לא מבין את האפי-אפרים הזה". צללתי עמק אל תוך המים והרגשתי כפי חיים. שכחתי מהכל. הגעתי עד למפל וטפסתי על סלע קטן שהנה לידו. לפתע שמעתי קול צעקה חזקה - קולו של המורה אפרים: "שים לב!" שמעתי רעש מעלי, הסתכלתי למעלה וכמעט התעלפתי. אחד הסלעים שבסביבות המפל נתק ממקומו והחל להדרדר לכיווני. עמדתי מסמר למקומי. לא יכלתי לזוז.

"ברח! שחה מהר החוצה!" צעק אפי. לפתע השתחררתי מהקפאון. קפצתי קפיצת ראש חזקה ובצלילה מהירה התחלתי לשחות לשולי הברכה. שחיתי מהר, אבל בגלל החפזון לא שמתי לב והתנגשתי בכל הכוח ובתנופה אדירה בסלע שהיה במים. ראשי פאב מאוד. למזלי הייתי כבר קרוב לגדת הברכה. אפי משך אותי החוצה הרחק מהמפל ובלי לומר דבר טפל בפצעי. בקרבת המפל התנוסס שלט בכתב גדול: "זהירות! סכנת נפילת אבנים. השחיה במקום אסורה." כשאפי ראה שהתאוששתי מעט, אסף אותנו ואמר: "המקרה שקרה מזכיר לי את פרשת השבוע שלנו."

המורה אפרים הביט בי ואמר: "ל מלמדים שהקב"ה לקח את אדם הראשון לטיול מפלא בגן עדן. בטיול הוא הראה לו את כל עצי הגן הנפים והמשבחים ואמר לו שאת הכל הוא ברא לכבודו

לב לדעת

ידע מצמיח תנוף

ולהנאתו של האדם. ה' אמר: "מכל עץ הגן אכל תאכל", ועם זאת צוה שלא לאכול מעץ הדעת טוב ורע. אף האדם התפתה לדברי הנחש, ניצר הרע, שאמר לו שאין כל סכנה לצווי ה' ולא עוד אלא שה' לא אוהב אותו ואינו רוצה בטובתו. השפילתי את עיני. גם אני חשבת שהמורה אפרים לא רצה בטובתי. איך לא שמתי לב עד כמה השתדל להנעים לנו את הטיול? גם אני התפתיתי להכנס למים אף שהמורה אסר זאת. "דעו לכם", הגביר המורה אפרים את קולו, "ה' אוהב אותנו, אהבה ללא גבולות ומעצורים. ה' רוצה בטובתנו ולכן נתן לנו כללים וחקים. אם לעתים ניצר יפתה אותנו, נתאמץ ונזכר שה' רוצה בטובתנו. ודוקא בשמירת הכללים ניטיב עם עצמנו וגם עם הסוכב אותנו." באותם רגעים הרגשתי שלמדתי כלל חשוב בחיים.